

Helse beeldenstorm

Op Theater aan Zee verraste FC Bergman, ontstaan uit een klas aan het Antwerpse conservatorium, met een onstuimige versie van *De thuiskomst*, waarin het gezelschap als een bende razende honden Harold Pinters theaterstuk onderwierp aan een gemeen Hollands neptaaltje te midden van vuil en etensresten in een oude Oostendse scheepsloods. Toen beschikte het jonge gezelschap over een dramatisch opgebouwde tekst waarin het zich kon vastbijten.

Met *La divina commedia*, het beeldenrijke epos van Dante, is dat veel minder het geval. In het woordeloze spektakel *Wandelen op de Champs-Élysées met een schildpad om de wereld beter te kunnen bekijken, maar het is moeilijk thee drinken op een ijsschots als iedereen dronken is* vergaloppeert FC Bergman zich soms - zoals de titel laat vermoeden - in de beeldenstorm die het voor onze ogen laat ontrollen, maar weet het ook te fascineren.

Opnieuw weet FC Bergman zich daarbij gesteund door een machtige locatie. De oude handelsbeurs, verscholen achter de Meir in hartje Antwerpen, vormt het majestueuze avondse decor. Het eerste beeld toont een stomende fuif in een gammal glazen huisje, achteraan op het schouwtoneel. Je ziet alleen maar dansende schaduwen en hoort het gedempte geluid van

beats. De tweede scène staat vormt een fel contrast: vier eenzame figuren zitten zich in stilte te bedrinken, aan tafeltjes waaronder gasbranders zijn gemonteerd. De tafeltjes worden bruusk als luchters hoog in de nok gehesen. Vergankelijkheid en eenzaamheid, dat is ons lot in een notendop. Liefde, seks, kunst: een doekje voor het bloeden.

Dit is de conclusie van FC Bergman na het lezen van *La divina commedia* of dat blijkt althans uit de vijf figuren die zich vervolgens in losse scènes steeds meer accentueren. Er is de onmogelijke liefde tussen de strompelende blinde vrouw en de man die bij elke aanraking via een hijskraan in de lucht wordt gekatapulteerd. Er is de potente man die onsterfelijkheid claimt door zoveel mogelijk nakomelingen naar zijn beeld te scheppen, er is de beestenneuker die zijn ontblote geslacht aanschurkt tegen levende muizen, kippen, konijnen en zelfs een paling. Wat opvalt is dat al deze personages, maar ook de acteurs zelf, marionetten zijn binnen een machinerie die ze zelf niet in de hand hebben. Zelfs de blauwe kunstenaar, die dode dieren wil vereeuwigen door ze blauw te verven, hangt zich uiteindelijk op.

Naar het einde toe verliest FC Bergman de touwtjes in de opeenstapeling van scènes, vormen en

FOTO RV

betekenisgeving, en voel je een zucht naar coherentie, een climax of op zijn minst een ontsnapping uit deze helletocht. Er zijn immers de levende dieren, de strompelende lichamen die zich kwetsen aan de schroothouten grond: hoe theatraal deze voorstelling ook is, het gevaar is reëel. Maar ook de mislukking maakt deel uit van FC Bergmans verhaal en bij uitbrei-

ding van het menselijke bestaan. Misschien is het zelfs onze beweegreden: niet ontstaan zonder te vallen? Ergens lacht God in zijn vuistje. (LILA)

Wandelen op de Champs-Élysées..., nog tot en met 26 september in de Handelsbeurs, Antwerpen. www.monty.be. Daarna ook op locatie in Genk, Brugge, Kortrijk en Turnhout.